

V detstve sa človek tešil z maličkostí. Ako dieťa som si ráno vždy nasadila „ružové okuliare“. Tešila som sa na to, kedy nastane čas Vianoc a bude chodiť Ježiško. Alebo ako sa vrátia rodičia z práce. Tešila som sa aj na bežné dni v škôlke. Ako sa zahráme spolu s ostatnými deťmi. Ako niečo vyvedieme a čo spolu zažijeme. Počas dospievania, prirodzene, okuliare strácajú svoju „ružovú farbu“ a naplňajú sa prvými sklamaniami z lásky, prípadnými neúspechmi. Začneme objavovať aj iné farby života, a to nielen ružové. S prívlastkom „človek dospelý“ si predstavíme kopec starostí a pocit, keď chceme byť opäť dieťaťom. Nastane aj chvíľka, kedy chceme späť tie „ružové okuliare“. Tie okuliare sú nám vždy nablízku, len sme už takí „oslepnutí“, že ich málokto dokáže nájsť. Cesta, ako ich nájsť, je veľmi jednoduchá. Zabúdame, že svet by bol omnoho krajší, keby sme aspoň raz darovali úsmev cudziemu človeku. Úsmevom dokážeme mnohokrát vyjadriť istý druh lásky. Láska, ktorá nás robí ľuďmi. Skúsme sa chovať k sebe lepšie ako doteraz. Usmejme sa, keď nám vodič autobusu dá lístok. Povedzme si ďakujem a prosím. Možno vtedy pochopíme, že život je krásny a plný lásky. Chcem Ti preto venovať aspoň takýto „papierový úsmev“, aby si mal/a krajší deň. ☺

„Úsmev je najkratšia vzdialenosť medzi ľuďmi.“

Jorge Luis Borges